

Dosarul nr. 3ra-132/19

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei (Iurie Malcoci)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Elena Grumeza, Natalia Chircu, Stela Procopciuc)

ÎNCHEIERE

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Nina Vascan

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mihail Cojocar, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Cojocar împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei Teritoriale de Asigurări Sociale mun. Bălți cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul incident declarat de Mihail Cojocar, s-a admis apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, s-a casat integral hotărârea din 13 iulie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de Mihail Cojocar,

constată:

La 22 mai 2018, Mihail Cojocar a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale (în continuare CNAS) și Casei Teritoriale de Asigurări Sociale mun. Bălți (în continuare CTAS Bălți) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, dobândind dreptul la pensie de dizabilitate pentru limita de vârstă pe stagiul de cotizare, a continuat activitatea în câmpul muncii, fiindu-i reținute toate impozitele și cotizațiile, inclusiv pentru fondul de pensii.

La 15 martie 2018, s-a adresat CTAS Bălți cu cerere prin care a solicitat, în temeiul prevederilor articolelor 20 și 33 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, reexaminarea dreptului său la pensie pentru limita de vârstă pe stagiul de cotizare și cu recalcularea cuantumului pensiei.

Prin răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 CTAS Bălți i-a explicat că nu-i poate fi reexaminat dreptul la pensie, deoarece și-a realizat acest drept până la intrarea în vigoare a Legii nr. 290 din 16 decembrie 2016, prin care s-a modificat și completat Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998.

La 10 aprilie 2018, a contestat cu cerere prealabilă la CNAS răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 al CTAS Bălți, solicitând anularea acestuia ca fiind emis cu încălcarea procedurii, fiind discriminatoriu, vădit ilegal și emiterea deciziei prin care să-i fie recalculată pensia conform cererii inițiale.

Prin răspunsul nr. C-660/18; C-830/18 din 24 aprilie 2018 CNAS i-a explicat că dânsul și-a realizat dreptul la pensie până la intrarea în vigoare a Legii nr. 290 din 16 decembrie 2016 prin care s-a modificat și completat Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, și ca urmare nu beneficiază de dreptul la reexaminarea pensiei și, respectiv, recalcularea cuantumului acesteia. Totodată i s-a explicat că în privința dreptului său se aplică indexarea pensiei.

Astfel, reclamantul a invocat că Legea stabilește expres, direct și în mod imperativ forma actului prin care se soluționează chestiunea recalculării pensiei, iar „răspunsul” nu este prevăzut ca formă a actului juridic și nu poate fi echivalat nici juridico-material, nici juridico-procesual cu decizia, or, prin răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 al CTAS Bălți nu s-a soluționat cererea sa privind recalcularea pensiei, ci i s-au dat explicații, care de altfel nu constituie obiect al cererii sale.

Totodată, a opinat că, prin răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 al CTAS Bălți, a fost discriminat direct față de ceilalți beneficiari de pensii, care continuă activitatea în câmpul muncii, creându-i-se astfel condiții inegale față de celelalte persoane încadrate în câmpul muncii. Această triplă discriminare îi cauzează suferințe profunde și este interzisă direct și imperativ, atât prin principiile CEDO, Constituția Republicii Moldova, Codul civil, Codul muncii, Legea privind egalitatea de șansă, Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016, etc., cât și prin practica CtEDO și a instanțelor naționale

Subsecvent, reclamantul a indicat că răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 al CTAS Bălți este unul ilegal, deoarece este bazat în mod exclusiv pe interpretarea Legii, iar CNAS și CTAS nu sunt abilitate cu atribuții de interpretare a Legii, ci cu atribuții de aplicare a acesteia.

Ba mai mult ca atât, la emiterea acestui răspuns s-a admis o interpretare subiectivă și eronată a Legii și a principiului aplicării legii în timp. Or, dreptul la pensie este unul imprescriptibil, perpetuu și continuu. Acest drept nu se realizează în mod exclusiv, doar la momentul apariției și instituirii, dar din acest moment pe parcursul întregii vieți în continuu. Astfel, prin răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 al CTAS Bălți este confundată noțiunea de realizare sub aspectul apariției și instituirii dreptului la pensie cu noțiunea de realizare propriu zisă a acestui drept în prezent și pentru viitor.

În acest sens reclamantul a reiterat că, prin cererea inițială nu a solicitat recalcularea dreptului la pensie pentru trecut, ci realizarea acestui drept pentru prezent și viitor. Respectiv, la caz fiind aplicabile prevederile Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998, cu toate completările și modificările ulterioare, inclusiv cele introduse prin Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016, care de altfel erau în vigoare la momentul înaintării cererii.

La fel, reclamantul a invocat că, prin răspunsul nr. C-660/18; C-830/18 din 24 aprilie 2018 al CNAS nu s-a soluționat cererea prealabilă, ci iarăși s-au dat explicații privind aplicabilitatea Legii fiindu-i explicat totodată faptul că beneficiază de indexarea pensiei, iar drept urmare faptul că poate solicita reexaminarea și recalcularea dreptului la pensie.

Sub acest aspect reclamantul a evocat că dreptul său la pensie nu s-a realizat până la 01 ianuarie 2017, însă a fost instituit și confirmat la această dată, dar se realizează în continuu până în prezent. Prin urmare, nu a solicitat reexaminarea dreptului la pensie până la 01 ianuarie 2017, ci după această dată, circumstanță ce se încadrează perfect și indubitabil în prevederile art. 33 alin. (4¹) din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016, în vigoare din 01 ianuarie 2017, care erau aplicabile la momentul depunerii cererii inițiale.

Deopotrivă, a invocat că dreptul său la reexaminarea pensiei de dizabilitate pentru limita de vârstă pe stagiul de cotizare pe motivul continuării activității în câmpul muncii are la bază o prestație contributivă a sa, prin achitarea tuturor impozitelor, inclusiv achitarea integrală a cotizațiilor fondului social pentru perioada activității sale, inclusiv în ultimii doi ani de până la depunerea cererii.

În această ordine de idei, reclamantul Mihail Cojocaru a solicitat anularea răspunsului nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 emis de CTAS Bălți și a răspunsului nr. C-660/18; C-830/18 din 24 aprilie 2018 emis de CNAS ca fiind ilegale; obligarea CNAS și CTAS Bălți de a reexamina dreptul său la pensia de dizabilitate pentru limita de vârstă pe stagiul de cotizare, începând cu 15 martie 2018; și încasarea de la CNAS și CTAS în beneficiul său a sumei de 100 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 13 iulie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei, s-a admis parțial acțiunea depusă de Mihail Cojocaru; s-a anulat răspunsul nr. X-01/09-1276 din 30 martie 2018 emis de CTAS Bălți și răspunsul nr. C-660/18; C-830/18 din 24 aprilie 2018 emis de CNAS, ca fiind ilegale; s-a obligat CNAS și CTAS Bălți să reexamineze dreptul la pensia de dizabilitate pentru limita de vârstă pe stagiul de cotizare, începând cu 15 martie 2018; și s-a respins pretenția privind repararea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiată (f.d. 45, 50-57).

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, prin refuzul CNAS de a recalcula pensia reclamantului se încalcă un drept prevăzut de lege, care a fost dobândit de reclamant la momentul stabilirii pensiei și care nu poate fi retras pe viitor, iar toate modificările operate ulterior în actele legislative care reglementează modul de calculare a pensiei au efect doar pentru persoanele care vor beneficia de pensii după punerea în aplicare a modificărilor respective, aceste modificări neavând efect retroactiv, potrivit regulilor generale de acțiune a legii în timp.

Prin urmare, Mihail Cojocaru este îndreptățit de a solicita recalcularea pensiei de dizabilitate reieșind din salariul mediu lunar achitat, or, dreptul său subiectiv constituit în baza unor legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare, deoarece legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului anterior, îl poate suprima sau înlocui cu un alt drept, însă legea nouă nu poate desființa modalitatea prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

Prin decizia din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a respins apelul incident declarat de Mihail Cojocaru, s-a admis apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, s-a casat integral hotărârea din 13 iulie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de Mihail Cojocaru (f.d. 82, 83-89 recto-verso).

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, în sensul articolului 33 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, în redacția Legii nr. 290 din 16 decembrie 2016, în vigoare de la 01 ianuarie 2017, doar persoanele care activează sau au activat în câmpul muncii după realizarea dreptului la pensie pentru limita de vârstă, vor beneficia de reexaminarea pensiei, care poate avea loc o singură dată, cu condiția că pensia recalculată va fi mai mare decât pensia aflată în plată.

În speță, Mihail Cojocaru nu și-a realizat dreptul la pensie pentru limita de vârstă pentru a putea să beneficieze de dreptul la reexaminarea acesteia. Or, ultimul beneficiază de pensie de dizabilitate, care nu se reexaminează reieșind din faptul că după stabilirea acesteia persoana continuă să activeze, ci doar urmează a fi indexată sau valorizată în condițiile stabilite de Guvern.

Totodată, instanța de apel a reținut că Mihail Cojocaru nu a demonstrat că au apărut circumstanțe noi referitoare la stagiul de cotizare, venitul asigurat, ce au avut loc până la acordarea drepturilor la pensie. La fel, acesta nici nu s-a transferat la o altă categorie de pensie.

Mai mult ca atât, legislația nici nu prevede posibilitatea reexaminării pensiei de dizabilitate pe motivul invocat de reclamant, și anume continuarea activității după stabilirea acesteia.

La 17 decembrie 2018, Mihail Cojocaru a declarat recurs împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți (f.d. 93-96, 97-98, 99).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale cauzei și a invocat că, decizia instanței de apel a fost adoptată cu interpretarea și aplicarea eronată a Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998.

În acest sens, recurentul a menționat că persoanele cu dizabilități de asemenea beneficiază de dreptul la pensie pentru limită de vârstă, iar beneficiind de aceleași drepturi ca și ceilalți cetățeni, printre care și dreptul de a munci. Însă, reieșind din necesitatea de ai plasa la egal cu ceilalți cetățeni, Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 stabilește pentru persoanele cu dizabilități condiții speciale de determinare a limitei de vârstă și a stagiului de cotizare la stabilirea dreptului la pensie. Acest fapt însă nu poate genera discriminare și incertitudini interpretative.

Astfel, recurentul a considerat că prevederile articolelor 20 și 21 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 urmează să se regăsească în Secțiunea a doua a acestei Legi – pensia pentru limita de vârstă. Or, prin introducerea acestor norme la Secțiunea a 3-a se creează o discriminare a persoanelor cu dizabilități care și-au realizat dreptul la pensie în baza limitei de vârstă și a stagiului de cotizare, față de alți cetățeni încadrați în câmpul muncii, dat fiind faptul că prin stabilirea condițiilor speciale a limitei de vârstă și a stagiului de cotizare se creează condiții egale pentru aceste persoane în coraport cu ceilalți angajați în câmpul muncii și reprezintă o incluziune a persoanelor cu dizabilități și o echivalare a drepturilor acestor persoane în aria drepturilor și libertăților fundamentale. Prin urmare, aceste condiții speciale nu pot diminua drepturile la pensii a persoanelor cu dizabilități inclusiv dreptul de reexaminare și de recalculare a pensiei date prin realizarea stagiului de cotizare, în acest sens.

Totodată, Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 nu conține reglementări clare și certe care ar prevedea faptul că persoanele cu dizabilități care au dreptul la pensie pentru limită de vârstă pe stagiul de cotizare și activează în continuare în câmpul muncii nu ar beneficia de dreptul la reexaminarea dreptului la pensie. Astfel, această circumstanță generează condiții de discriminare și interpretare eronată a Legii, atât de către organele de resort, cât și de instanța de apel, fapt care iminent creează condiții de încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, suferințe persoanelor cu dizabilități, discriminare și separarea acestora de ceilalți cetățeni.

În această ordine de idei, recurentul Mihail Cojocaru a solicitat admiterea recursului și casarea integrală a deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, cu menținerea hotărârii din 13 iulie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Sîngerei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433,

completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

La capitolul dat, articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și

respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

La capitolul dat, completul de admisibilitate atestă că, Mihail Cojocaru a demarat calea de atac în ordine de recurs în Secțiunea a II-a în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost comunicată lui Mihail Cojocaru, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească. Însă, cererea de recurs a fost depusă în exact două luni de la data pronunțării actului judecătorec de dispoziție împotriva căruia este îndreptată.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Mihail Cojocaru rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale, precum și manifestarea criticilor recurentului față de unele norme de drept.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Mihail Cojocaru nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei

cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Mihail Cojocaru nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Mihail Cojocaru au avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Mihail Cojocaru împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Mihail Cojocaru împotriva deciziei din 16 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Cojocaru împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei Teritoriale de Asigurări Sociale mun. Bălți cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu